

יאיר ניצני מרים גבה

אתה עושה צחוק?

אנשים שהתגברו על שלב הדייט ועברו לחיות ביחד יודעים שעם שחיקת הזוגיות, מה שהצחיק פעם לא מצחיק היום

אותה משפחה). אצלנו בארץ, שבה אין בינתיים משפחת מלוכה רשמית, למרות שהבוגלוס בהחלט מנסים, נוהגים להשתמש במונח שגים מלך ונסיך באופן די פורני. לאחרונה אני שומע המון משפטים כמו "מה קורה, נסיך?" ו"מה העניינים, מלך?", שלא לדבר על שימוש סיטונאי בתארים כמו "מלך הק" סטות", "מלכת השושנים" ו"נסיכת הנילוס" כלפי אנשים שהם ממש לא מאזור חיוג ווינדזור, והכתר היחיד שיש להם זה כיסא של כתר פלסטיק.

בשבוע שעבר הלך לעולמו הנסיך פיליפ, בעלה של המלכה אליזבת. הוא מת בגיל מבוגר מאוד, ועם כל העצב, כמו שאבי נוהג לומר, "זה לא שהמינקת חנקת אותו". הרבה ביקורת נשמעה במשך השנים על פיליפ. אמרו שהוא פרויט, נהנתן, בטלן שלא עבד יום בחייו. אבל דווקא אנחנו צריכים לשמור לו פינה חמה בליבנו, ולו רק בגלל העובדה שאמו הצילה יהודים בשואה. הרי מי לא היה רוצה לקמבן לעצמו את הג'וב הנכסף של נסיך? פיליפ לימד את כולנו שזו לא בושה לתת לאשתך את הבמה המרכזית, ואולי זה אפילו עדיף – מאפשר לך לחיות כמו מלך למרות שאתה רק בעלה של המלכה. אשתך היא העניין המרכזי, אבל גם זאת שלוקחת על עצמה את האחריות ואת כאבי הראש של התפקיד. פיליפ לא נשא בתפקיד המפרנס במשפחה, וכנראה שלא יצא לו להגיד לאליזבת "מאמי, צלצלו מהבנק ואמר רוצה שאנחנו בחריגה, חייבים להדק את החגורה", או: "החודש הגזמת עם קניית הבגדים, שלא לדבר על הכתרים שקנית בפוקס קינגס".

פיליפ השתתף בטקסים רבים. הוא ירה בנשק חם כשעסק בציד שלווים, צפה במרוצי סוסים וגור סרטים בפי תיחות של כל מיני ארמונות ותערוכות, מה שעשוי להיות מעייף לפחות לכמה דקות.

לא כולם נולדים נסיכים וכמו פיליפ, גם כלתו דיאנה, ורעיות נכדיו, קייט ומייגן, הצליחו להתגבב למשפחת המלוכה. איך זה קורה? באיזה ברים הם פגשו את בני המלוכה, ומה בדיוק כותבים בטייטר בהגדרות? "מחפש/ת נסיך/ה לקשר רציני ותואר מלוכה?" זה בטוח לא קל, אבל בהחלט שווה את המאמץ.

ליבי עם המלכה אליזבת, שבגילה המכובד חוזרת לשוק וצריכה למצוא זוגיות חדשה, להתרוצץ בין דייטים מעייפים שבכולם יגידו לה כמה היא מלכה, ולשמוע סיפורים מעממים מרווקים וגרושים שרוצים להיכנס לכפכפי ולפתיו של פיליפ.

יהיה לה קשה להבחין בין מחזורים אותנטיים לכאלה שרוצים לנצל את מעמדה ולחיות כמו מלכים. אני הייתי מציע לה לנסות לחפש בין גברים שכבר הוכתרו למלכים, ואצלנו יש כאלה בשפע: מלך הפלאפל, מלך הסביח, יוסף מלך השטיחים, מלך השערים או דובי גל, מלך הסלים. ●

yairn@israelhayom.co.il

ולציין שהם ספונטניים עם חוש הומור. התרמית מתגלה מהר מאוד, כבר בדייט הראשון, כשמתברר שלמזלג במסעדה יש יותר הומור מהם. בעולם העתידי יימנעו מבוכות כאלו, ותוכלו לשר את הקיים או להטעין למוח הומור שי" תאים לדייט: הומור של משחקי מילים, סלפסטיק, סאטירה, הומור אבסורדי, הומור שחור, בדיחות בזוקה, וכך הלאה. אנשים שהתגברו על שלב הדייט ועברו לחיות ביחד יודעים שעם שחיקת החיים ביחד, מה שהצחיק פעם לא מצחיק היום. גם הגברת הראשונה, שצחקה מהשטויות שלי בצעירותה, נוהגת מדי פעם, כשאני חורג מגבול הטעם הטוב, להקניט אותי עם המשפט "נורא מצחיק, אולי תשלב את זה במופע שלך". השירות העתידי יאפשר לי לטעון

השבוע שלח לי חבר שבמקצועו הוא מנתח מוח בכיר (מעניין מה עבר לו במוח כשהי חליט להיות חבר של חרל אישים כמוני) מאמר רפואי מקצועי ומעניין, שלשם שינוי גם הצלחתי להבין. המאמר נפתח באמירה כללית שבעיקרון הצחוק טוב לבריאות, עד למקרים שבהם הוא מגיע ללא סיבה סבירה, ואז מדובר בעניין לא מצחיק ובמקור לראגה. בכתבה מספר הנוירוכירורג (בניגוד למה שחשבת בהי תחלה, לא מדובר במנתח פלסטי שעסוק בשיפור הנוי של לקוחותיו, אלא במנתח מוח ומערכת העצבים) על אישה שהגיעה אליו עם בעלה וסיפרה שבזמן האחרון הוא התחיל לצחוק במקומות הלא נכונים, תופעה שכולנו מכירים. המנתח בדק את הבעל וגילה אצלו בעיה רפואית אמיתית, שבמקרים חריגים גרמת ל"צחוק פתולוגי". אחרי טיפול לא קל, האיש חזר להתלוצץ עם רופאיו ועם מכריו ברגעים הנכונים.

צחוק הוא לפעמים עניין סובייקטיבי, וכולנו צוחקים לפעמים במקומות הלא נכונים. אני זוכר את אלה שדווקא בזמן הצפירה בטקס יום הזיכרון בבית הספר לא יכלו להתאפק ופרצו בשאגות צחוק, יש כאלה שמפליטים צחוקים בהלוויה, בניגוד לכללי הטקס, וכשובב הכיתה, אמרו לי המורים לא פעם ולא פעמיים "יאיר, מה אתה צוחק? מה זה מצחיק?", וכינו אותי ליצן. הייתי הראשון שיצא מבית הספר עם מקצוע לחיים, אם כי זה לא שכנע את הוריי, כשלחצו עלי ללמוד רפואה. אמרתי להם שבוכות השילוב של חוש הומור והיפוכונדריה, אני יכול להיחשב ליצן רפואי.

אנשים צוחקים לפעמים באופן מתנשא כשהם רוצים שכולם יחשבו שהם מבינים בדיחה שאחרים לא הבינו. יש כאלה שבאמת לא מבינים את הבדיחה וליתר ביטחון צוחקים לפני ששוחררה הפואנטה. יש את אלה שמספרים לך בדיחה, וליתר ביטחון צוחקים בעצמם, כדי שיהיה ברור מתי הזמן הנכון לצחוק. לעומתם, יש כאלה שישמרו על פרצוף מתי כספי עד הסוף. לאחרונה מדברים רבות על כך שבעתיד

אפשר יהיה לחבר את מוחנו למחשבים, ותוך דקות המחשב ילמד את המוח שלנו צרפתית, אדריכלות, וכל מה שרק נרצה. באותה צורה, אין לי ספק שבעולמות העתיד הדיי גיטליים, המדע יוכל לשרג לאנשים גם את חוש ההומור, להשתיל הומור למוח של נטולי הומור וקפוצי תחת, או סתם של כאלה שלא מבינים את הבדיחות.

מי שצוחק רק מבדיחות ערותות ומאנשים שמחליקים על קליפת בננה יוכל להשתיל לעצמו הומור בריטי מעור דן – ולהפך; אנשים שצוחקים לפני הזמן או לא במקום יוכלו להתחבר לכפתור טיימר, שיווסת את הצחוק לרגע המתאים; ואנשים שהפעם האחרונה שבה הצחיקו מישוהו היתה כשהשתינו על המוהל בכרית, יוכלו להטעין למוח שלהם הארד דיסק שלם של בדיחות טובות, ולהפוך לקטורזה של החבר'ה.

באתרי השידוכים אנשים נוהגים לייפות את המציאות

מה כל כך מצחיק?

איור: טל לזר

למוחי בדיחות שיתאימו גם לטעמה המעודן, או לפחות כאלו שהיא לא שמעה כבר 50 פעם. אם תרצו להסיק מסקנות מהמאמר המלומד הייתי מסכם ואומר ש:

1. הצחוק בריא לאדם, אם כי לא מומלץ להגזים. מחקרים מראים שדווקא לזוגות בלי הומור יש פחות קמטים.
2. אם בן הזוג צוחק מאז ומתמיד לא במקום, אין סיבה לשלוח אותו לרופא. הוא סתם טמבל.

פיליפ

העולם אוהב סיפורים על נסיכים, נסיכות, מלכות ומלכים. זה נשמע כמו אגדה, מפרנס את טורי הרכילות, ובאנגליה זה גם ביזנס ענק, שמפרנס יצרני צלחות, כות, מאפרות ושאר מרצ'נדייז עם דיוקנאות של משפחת המלוכה, שמעשירים את קופת המדינה (שמממנת את